

Jókai Mór

(1825 – 1904)

FÉRGES ALMÁK

EGY SZERENCSÉTLÉN FURULYÁS VERSEIBŐL

III.

Ha meghaltam volna
Megsirattál volna,
Te is, én is, mind a ketten
De jól jártunk volna.

Én pihennék ott lenn,
Te siratnál itt fenn,
Én sem volnék, te sem volnál
Szerelmünkhöz hűtlen.

IX.

Ha te tudnád, a mit én gondoltam,
Nem aludnál tőle.
Ha feküdnél a mély sírban holtan
Felébrednél tőle.

Ha tudnád, hogy milyen boldog voltál
Visszajönnél tőle.
Ha tudnád, hogy mily nagyon megcsaltál,
Elkárhoznál tőle.

XII.

Hajdan pálma volt dalomban
Mostan futó szederinda,
Hajdan sasról énekeltem,
Most bogár szól dalaimba'.

Pálma és sas magas képek,
Nagyratörő szívek kedve;
Szederinda, parti bogár!
– Földön fekszem – fedjete be...

XVII.

Rongyos a mentéd: –
Befoldom: légyen jó.

Sebes a vállad: –
Bekötöm, gyógyuljon.

Éhes vagy, fáradt vagy: –
Pihenj meg, lakjál jól;

De ha a szived fáj: –
Nem bánom, hadd fájjon.